

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah. Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

7de oktober 1894.

20de aarg.

En heltedaad.

Børneblad

Udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspit. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspit. for 35 cents. I Norge koster det 60 cents.

Bøge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Niogtredivte lelse.

Den tredje bøn.

ABC-klassen: Lut. 22, 42: „Ske ikke min vilje, men din!“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til den tredje bøn.

Fortklarings-klassen: Som ovenfor og 1 Joh. 3, 23 (Esp. 459).

Ø i k.

1. Hvad bad vi om i den 2den bøn? Om at Guds rige maatte komme.
2. Hvem er konge i dette rige? Gud er konge i himmelen og paa jorden.
3. Hvis vilje maa derfor ske i himmelen og paa jorden? Guds vilje, kongens vilje.
4. Hvor sker den altid og fuldkommen? I himmelen af englene og de uddvalgte. Salme 103 20, 21, Hebr. 1, 14, Aab. 19, 1-7. Der tjenes, adlydes, æres og prises Gud.
5. Hvor skal den ogsaa ske? Her paa jorden af os mennesker, hore og smaa.
6. Ved vi da, hvad der er Guds vilje? Ja, i bibelen har han aabenbaret den. Bibelen er Guds lovebog, hvorefter han som konge taler til sit folk.
7. Hvad er da Guds vilje, som vi beher om skal ske paa jorden? „Guds vilje er alt, hvad vi efter hans lov skal gjøre, efter evangelium tro og efter hans raad lide“ for at blive salige.
8. Hvem er det, som vil hindre Guds vilje? Djævelen, verden og vort eget kjød. De er Guds fiender og strider mod Gud.
9. Hvad forstaaes her ved verden? Onde mennesker og alt ondt, ugudeligt væsen i verden.
10. Hvad forstaaes ved vort eget kjød? Vor onde natur og alle lystige tilbøjeligheder i vort hjerte, den gamle Adam.
11. Nævn eksempler paa, hvorledes djævelen og verden hindrer Guds vilje. Ved lyndetabet skede djævelens vilje; Farao søgte at hindre Guds vilje i Egypten, og Paulus kæmpede mod Guds vilje, da han forfulgte de kristne.
12. Hvorledes hindrer vort kjød Guds vilje? Dermed at vor egen vilje saa gjerne vil herske (Gal. 5, 17) Vor egen vilje er den værste hindring for opfyldelsen af den 3dje bøn.
13. Naar sker da Guds gode vilje iblandt os? Naar Gud forhindrer alle onde raad og alle ugudelige ibtænder, som vil hindre os fra at hellige Guds navn og ikke lade hans rige komme til os hvilket er djævelens, verdens og vort kjøds vilje, og dermed styrker og opholder os i ordet og i troen, indtil vi dør.
14. Hvad pæler vi, naar Guds vilje sker rettmød vor vilje? Smerte, lidelse, skuffelse. Ets.: Abraham,

da Gud befalede ham at ofre Isak; Job, da han maatte lide saa meget; Jonas, da Gud staaede Nintive.

15. Naar opfyldes da denne bøn? Ofte just da naar vi i nød, sygdom og modgang flager over Guds streng-
hed. Da er det Gud, som i fjerlighed bærer vor egen vilje, forat hans vilje kan ske med os og i os.
16. Hvem kan derfor alene af sit hele hjerte bede den 3dje bøn? Den, som i fuld hengivenhed overlader alt i Guds haand. Se Jesus i Getsemane: „Ske ikke min vilje, men din!“
At bede den 3dje bøn i sand tro er „det lidende hertes saligste ro, den eneste fredelige bolig paa vor jammertube jord“.

Lessons for the Sunday School.

Thirty-ninth Lesson.

THE THIRD PETITION.

ABC Class: Luk. 22. 42: "Not my will, but thine, be done!"

Catechism Class: Luther's Explanation of the Third Petition.

Explanation Class: Same as above, and 1 Joh. 3. 23 (Qu. 459).

INSTRUCTION.

1. For what did we pray in the second petition? That the kingdom of God may come.
2. Where is God king? In heaven and on earth.
3. Whose will must therefore be done both in heaven and on earth? God the king's will.
4. Where is the will of God always done? In heaven by the angels and the elect, who continually serve, obey, honor, and praise God.—Ps. 103. 20, 21; Hebr. 1. 14; Rev. 19. 1-7.
5. Where should it also be done? Here on earth, by us men, even by the children.
6. Do we know the will of God? Yes; in the Bible God has revealed his will. The Bible is the law-book, in which God speaks as king to us his people.
7. What is the will of God, which we here pray may be done on earth? "The will of God is everything which we, according to his law, shall do, according to his gospel, believe, and according to his counsel, suffer," in order to be saved.
8. Who is it, that hinder the will of God? The devil, the world, and our own flesh.
9. What is here meant by the world? Ungodly persons, and everything that is sinful and wicked in this world.
10. What is meant by our own flesh? Our sinfull nature, and all evil desires in our heart; the old Adam.
11. Mention some examples of how the devil and the world hinder the will of God. By the fall of man the will of the devil was done; in Egypt Pharao tried to hinder God's will; and St. Paul fought against the will of God, when he persecuted the Christians.
12. How does our flesh hinder the will of God? Thereby that our flesh lusteth against the will of God.—Gal. 5. 17.
13. When, then, is the will of God done among us? When God breaks and hinders every evil counsel and purpose, which would not let us hallow God's name, nor let his kingdom come, such as the will of the devil, of the world, and of our

own flesh; and when God strengthens and keeps us steadfast in his word and in the faith unto our end.

14. When is therefore this petition often answered? It is often answered, when everything goes contrary to our own will; when we are sick, needy, poor, and feel tempted to complain against God. Then it is the love of God which tries to break our will, that his will may be done with us, in us, and by us. Examples: Abraham, Job, Jonah.—B. H. 12, 47, 48.
15. Who alone can pray this petition? He who, in full submission to God, leaves everything in his hands. See Jesus in Gethsemane when he prayed, "Not my will, but thine, be done!" "In the third petition is the most blessed rest for a suffering heart, the only peaceable abode on our miserable earth."

En heltedaad.

(Med billede.)

Det var en mørk, stormfuld nat ved den amerikanske kyst. Vinden rasste med forfærdelig voldsomhed og jagede bølgerne med tordenlignende drøn mod den vilde, klippefulde kyst.

Naar stormen nu og da stilnede lidt, syntes folk inde ved land, at de hørte ligesom nðdraab fra havet, men de var ikke sikre derpaa. Da det imidlertid begyndte at lysne om morgenen, viste det sig, at de alligevel havde havt ret; et skib var strandet ikke langt fra land og kunde hvert øjeblik splintres isønder af bølgerne.

En hel del mennesker saaes paa dækket. Bønsaldende strakte de armene mod land. Men hvad kunde der gøres for at redde dem? Der fandtes ingen redningsbaad der paa stedet, og i denne storm at tage ud med en almindelig baad var umuligt. Folk fra den nærliggende landsby strømmede sammen, men de løb raadløse frem og tilbage uden at vide, hvad de skulde gøre.

Ud paa morgentanten kom der en fremmed rytter til landsbyens vertshus. Han bandt sin hest udenfor og gik ind og bestilte en tarvelig frokost. Medens vertinden satte frem maden, fortalte hun om det skibbrudne skib, og ligesom for at give hendes ord eftertryk, rev stormen idet samme op et af vinduerne, og den tro Jenny, saa hede den fremmedes hest, stak hovedet ind gennem vinduet.

Den fremmede betragtede en stund dyret

og lyttede til stormens rasen. Tilslut sagde han:

„Du har ret, Jenny! Det er ikke rigtigt saaledes at pleie sin egen magelighed, medens andre er i nød.“

Derpaa betalte han vertinden for den allerede tilberedte frokost, gik ud og satte sig op paa hesten uden at have spist.

Folkene nede ved stranden blev forbaukede, da de hørte hovslag og fik se en rytter komme ridende nedover i fuld gallop. De gjorde plads for ham. Det var en liden, men kraftig mand, og af hans ydre kunde man omtrentlig gjette sig til hans stilling. Han var landmand og var tykt af sødsel. Hans hest var et edelt dyr med en sjelden smuk stabling og sin herres yndling især paa grund af sin lærvillighed og klogskab.

Manden sprang af hesten og greb et taug, som laa paa marken. Derefter klappede han et øjeblik venlig dyrets hals, medens han saa udover mod det strandede skib. Hvad tænkte han paa? Havde han fattet en eller anden plan, hvormed han haabede at kunne frelse de skibbrudne?

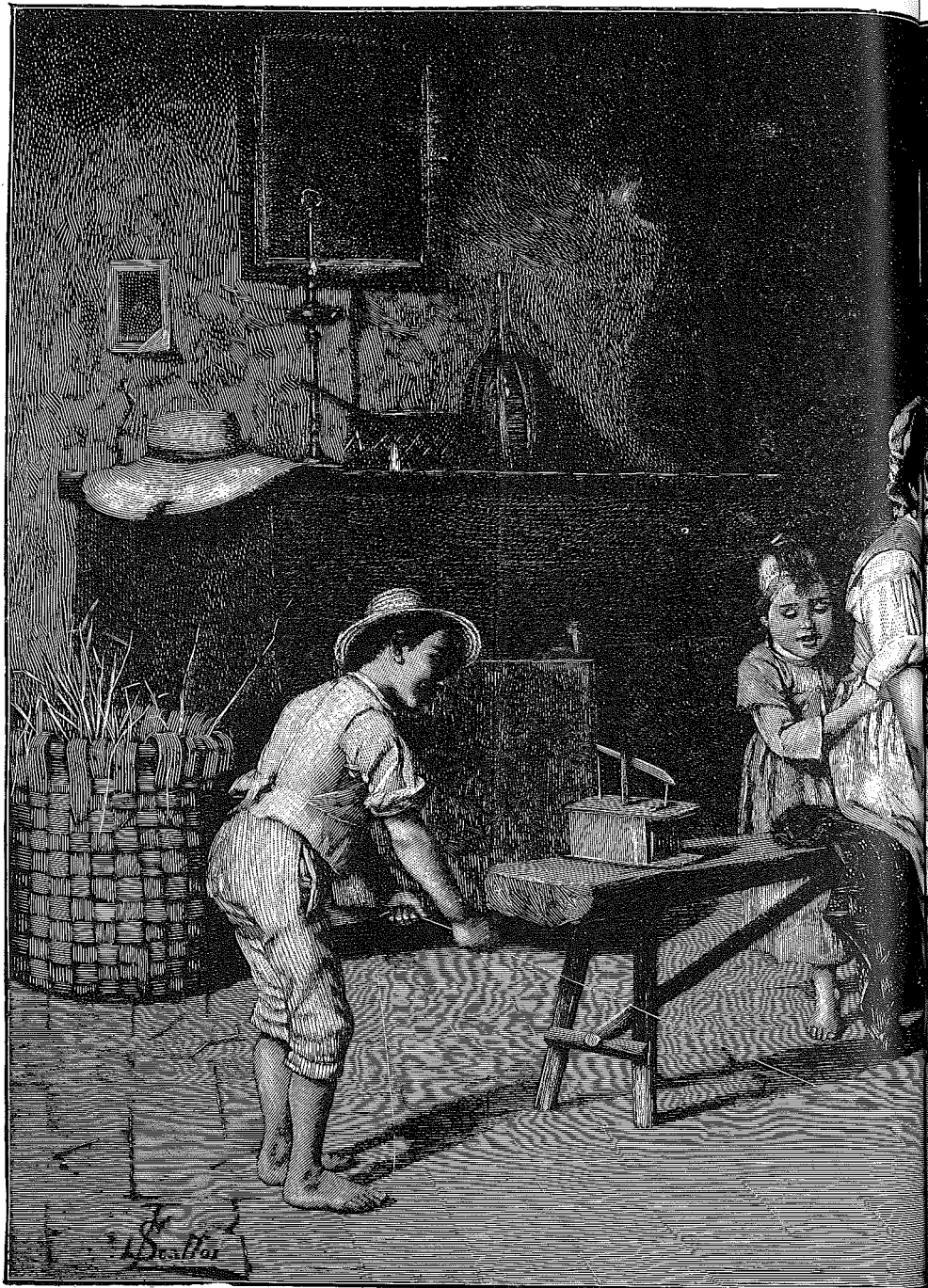
Jenny dreiede halsen mod sin herre og saa ham ind i ansigtet. Uden at sige et ord sprang derpaa rytteren op paa hestens ryg og red ud i de brusende bølger. Der hørtes udbrud af forfækkelse fra alle kanter. Man mente, at det var umuligt andet, end at baade hest og rytter vilde finde sin grab i bølgerne.

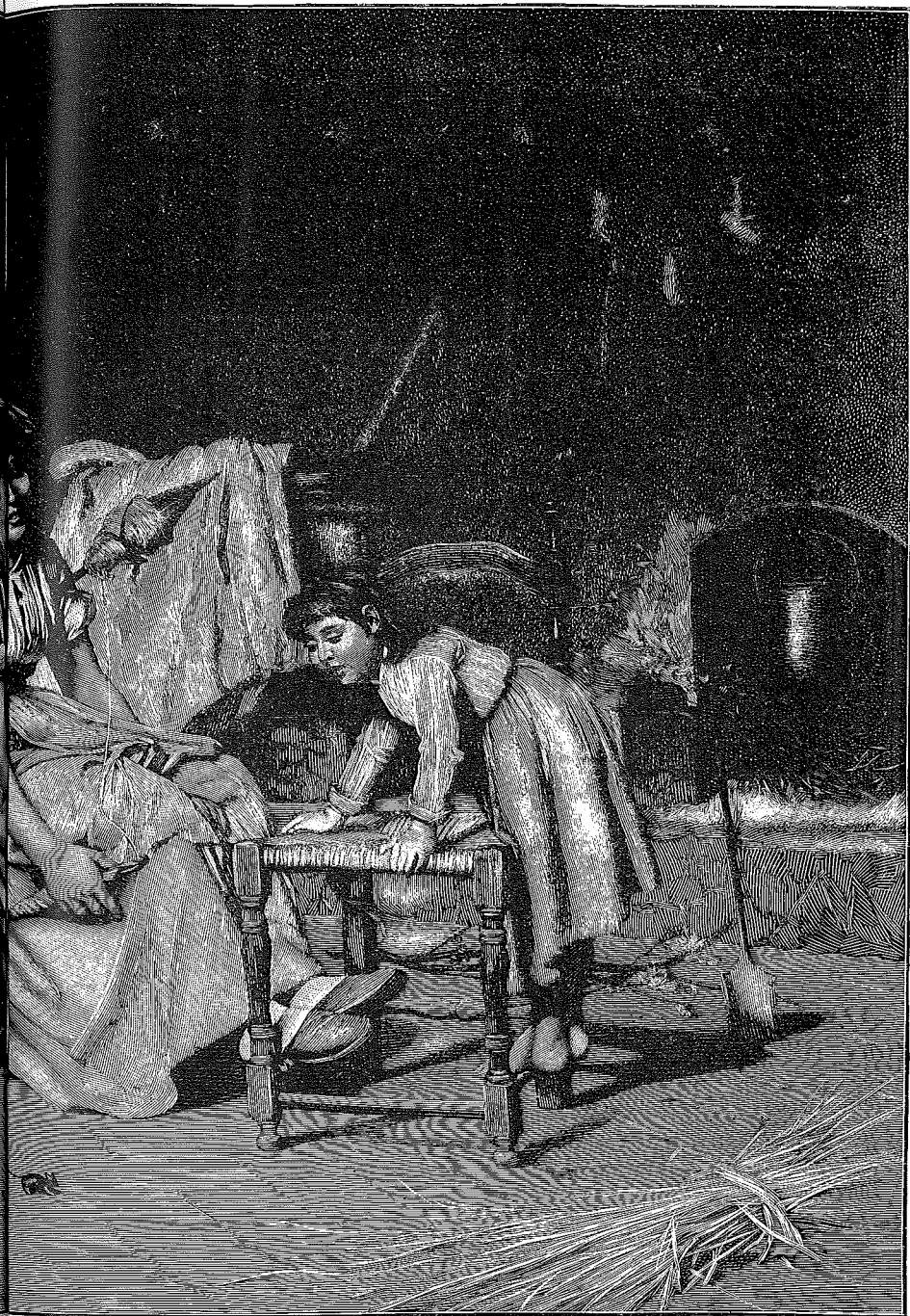
Men se, hvor de kjæmpede sig frem gennem brændingerne. Snart forsvinder de ganske, og snart kommer de atter tilsyn. Nu er de fremme ved skibet. Et kort øjeblik! Men saa iler de atter ud i de brusende brændinger, og denne gang har de efter sig en hel række menneskelige væsener, som klamrer sig fast til tauget, som hesten trækker efter sig.

Kan dyret virkelig med denne byrde kjæmpe sig frem gennem bølgerne? Tvilsomt, ja mere end tvilsomt syntes det; men alligevel naar de tilslut land, og ikke saa mennesker er reddede!

Intet øjeblik var at tabe. Det gjaldt at redde flere. Skibet kunde neppe meget længe holde sammen.

„Jenny, Jenny! Vil du gøre endnu et forsøg, mit kjære dyr?“ spurgte den bratte tytter, og dyret svarte med sit blit saa tyde-

lig, som oberhovedet blit kan svare: „Ja, jeg vil, hvad du vil, herre.“

Atter gav de sig i kamp med bølgerne og naaede frem til skibet, men det var rent uhyggeligt at se paa tilbageturen. Det saa ud, som om hestens kraft var udtømt; hver muskel var spændt. Med engang sank den pludselig under bølgerne; men atter saaes den at kæmpe sig frem. Den sidste brænding naaedes, og paany befandt en flot reddede sig paa strandbredden, hvor velvillige hænder straks gav sig ifærd med at pleie dem.

Mængden kunde ikke blive træt af at rose og beundre den kjække rebningsmand; han hørte imidlertid ikke paa dem, men vendte sig for tredje gang mod sjøen. De forstod hans tanker, da han snart betragtede sin udmattede hest og snart de reddede. Men intet øieblik var at tabe. Hans mennefskjærlighed vandt seiren, og hest og rytter kæmpede sig atter frem gennem de skummende bølger, som næsten syntes at være blebne endnu høiere. Det lykkedes ham ogsaa denne gang at naa ud til skibet, og flere angstfulde mennesker griber tauget. Nu var der ikke flere tilbage paa vraget; han har faaet resten med sig.

Men vil det ogsaa lykkes dem at komme iland? Har hest og rytter kraft nok til denne sidste kamp? De forsvinder mellem de brufende bølger, men kommer atter tilshyne; det var en skrækkelig kamp mellem liv og død og — desværre, dennegang blev døden seierherre. En mægtig bølge, større end nogen tidligere, kom rullende over den modige landmand, hans tro hest og de stibbrudne, som de havde med sig. Og dennegang kom de ikke atter tilshyne; de havde fundet døden i bølgerne. Længe blev mængden inde paa stranden staaende og stirre ud mod stedet, men snart kunde sandheden ikke længere skjules, havet havde gjemt sit bytte.

*

*

*

En tildragelse, som havde nogen lighed med forannævnte, hændte i det besklige Australien i december 1876. Der var det en 16-aars gammel pige, som paa den øde kyst ved at ride ud til en strandet dampbaad reddede de ombordværende sjøfolk og passagerer. Dampskibet var strandet, dens livbaad ødelagt, og otte mand druknede med den; men den kjække pige red gang paa gang

ud til skibet og reddede de tilbageværende. Som belønning blev hun i januar 1878 tildelt rebningsmedaljen. Denne pige hedte Grace Busfel.

Paa flugt.

(Af Chr. Schmidt.)

(Fortsættelse.)

Aa Lina“, sagde han, „hvor fejrer vel mama og lille Karl idag din fødselsdag? Ja, hvorledes har de haft det, siden vi skiltes! Ah, en kone og et barn, som uden venner og beskyttere stødes ud i verden, er udsatte for saa mange vanskeligheder og farer. Det er jo ikke engang sikkert, at de er ilibe, saa de kan fejre denne dag sammen. Jeg har ellers haft saadan frimodighed og fast tillid til Guds forsyn; men i den senere tid har jeg desværre haft mangen en tung stund. Jeg frygter — frygter for —“

Lina slog i dette øieblik grædende sine arme om faderens hals for at trøste ham.

„Du maa ikke være bedrøvet, kjære far“, sagde hun. „Gud forlader os ikke. Han vil nok ogsaa føre os sammen igjen. Han har vel ikke uden grund ladet os alle reddes paa en saa underfuld maade. Han vil sikkert sørge for os.“

„Ja, det vil han“, svarte Richard og tørrede sine øine. Og saa blev de siddende stille og andægtige en liden stund uden at sige et ord.

Da begyndte pludselig kanarifuglen at synge melodien til den lille sang:

„Jeg er ikke bange; i nød og sorg
Er Gud min borg, er Gud min borg.“

Lina slog forbauset hænderne sammen og udbrød:

„Hørte I det? Det var jo den melodi, som du lærte Karl og mig, kjære far, og som vi sang og spillede den aften, da du blev fængslet.“

Faderen, Richard og Lina blev forbausede siddende og se paa fuglen. Og snart efter sang den atter den samme melodi.

„Det kan umulig være nogen anden melodi. Det er den samme i et og alt“, sagde Lina.

„Det er høist forunderligt“, sagde faderen. „Gode Gud, jeg tror, at du vil føre mig tilbage til min kjære hustru og min søn. Kun af dem kan fuglen have lært denne melodi, skjønt jeg ikke begriber, paa hvad maade det er skeet. Hvorledes har du faaet fat i denne fugl, Nikard?“

Nikard svarte, at han den foregaaende dag havde kjøbt det nydelige dyr af en ung tyroler.

„Saa skynd dig afsted og søg at faa fat i ham“, sagde hr. Erlau. „Kanskje han kan skaffe os nærmere oplysninger.“

Nikard blev længe borte, og hr. Erlau og hans datter ventede spændte paa, at han skulde komme tilbage.

„Hvilken nød maa de ikke være i, hvis de har maattet sælge denne vakre lille stabling!“ sagde faderen. „Eller kanske de er døde, og at denne fugl er alt, hvad de har efterladt sig.“

Tilfikkst vendte Nikard tilbage. Han havde med sig den unge tyroler; men han vidste intet nærmere om kanarifuglen; hm havde kjøbt den af en gjettergut i Tyrol. Navnet „fru Erlau“ havde han aldrig hørt.

Men da hr. Erlau spurgte ham nærmere ud, kunde han alligevel oplyse følgende:

„En saadan dame og en saadan gut, som den naadige herre spørger efter, befinder sig virkelig i min hjembygd, og det er ikke umuligt, at fuglen engang kan have tilhørt dem. Jeg har seet fru en søndag i kirken, og gutten, som gaar paa skole hos vor prest, har jeg ofte mødt. Han maa allerede være en lærd fyr; thi han bærer altid paa en stor pakke med bøger.“

Den unge tyroler beskrev derpaa nøiagtig, baade hvorledes fru en og gutten saa ud, og gjorde dette saa levende, at der ikke længere kunde være nogen tvil mulig, og alle udbrød med jubel, at det maatte være de efter søgte kjære og ingen anden. Og de takkede alle Gud hjertelig, fordi han paa denne saa underlige maade havde vist dem det. Hr. Erlau spurgte endnu en del om det sted, hvor damen var, og om veien derhen og skænkede tilfikkst den brave tyroler en blank sølvbaler til tak for de oplysninger, han havde bragt.

De gjorde sig straks færdig til afreise. Hr. Erlau glemte aldeles sin svagheit; den gode efterretning virkede mere styrkende paa

ham, end den bedste medicin vilde have været istand til. Sina hjælp ham at pakke ind; Nikard skyndte sig med at faa sat istand den lille vogn og hente den gamle brune heft, som havde faaet frit foder ensteds, mod at man sit lov til at benytte den. Allerede den næste dag drog de afsted til Tyrol. Den lille fugl kunde de ikke lade blive tilbage. Dens bur blev ophængt under det hvide seildugsdække, som var udspændt over vognen, og baade Erlau og hans datter fik mere end en gang undervejs anledning til at glæde sig ved dens vakre sang.

5. Gjenhynet.

Erlau naaede lykkelig og vel med sit lille reisefølge frem til den bygd i Tyrol, hvor han haabede at træffe sin hustru. Han henvendte sig først til stedets prest, og denne stadfæstede rigtigheden af alt, hvad den unge tyroler, som handlede med kanarifugle, havde fortalt. Og baade fru en og hendes søn levede endnu. „Men“, tilføjede presten, „den brave dame gaar altid og sørger; hun antager, at hendes mand er død, og siden hun sit underretning derom, har man aldrig kunnet se et smil paa hendes ansigt. Det var blot med nød og neppe, at hun kom op igjen af den alvorlige sygdom, som budskabet bragte hende, og det har været meget længe, somt, at hun siden er kommen til kræfter igjen.“

Adelsmanden spurgte, hvorledes hun havde faaet vide, at han skulde være død. Presten hentede da en pakke med aviser og fandt frem et blad, som han rakte hr. Erlau. Denne kunde nu med egne øine læse, at der blev berettet, hvorledes han paa den og den dag var henrettet. Han blev meget forbauset ved at læse saadant, men havde dog ikke vanskeligt for at forklare sig sagen. Enten havde man glemt at frygte hans navn af listen paa dem, som var dømt til at henrettes, eller man havde med vilje undladt at frygte det for ikke at blive straffede, fordi han var undsluppet. (Sluttes.)

Vi formaar alt med ham (Gud), uden hvem vi intet formaar.—[Seo den store.

En løgn er som en snebal; jo længere man ruller den, desto større bliver den.—[Luther.

En tapper ko.

Paa Ceylon er leoparden temmelig almindelig og anretter ved sine røverier ikke liden skade blandt kvæget. Paa mange steder tør gjæteren ikke sjerne sig et øieblik, og der er egne, hvor der knapt gaar en uge hen uden tab af kvæg.

Naar leoparden er sulten, hænder det ikke sjelden, at den hopper op paa fjøstaget, der almindelig bestaar af store træblade, og baner sig en aabning derfra, for saa at kunne begynde det mest blodige slagteri derinde. Dog kan det hænde, at kjerne er modige nok til at gjøre en fortvilet modstand. Dette er især tilfældet, naar en ko har kalv.

Saaledes havde en leopard trængt sig ind i et fjøs, som tilhørte en smed, og i dette fjøs var der en ko med kalv. Natten var mørk og regnfuld; smeden og hans kone laa roligt og sov inde i huset; og nede i fjøset, hvis dør var godt stængt, hvilede dyrene uden at ane nogen fare.

Da kom den natlige røver snigende udenfor; men koen merkede straks dens nærhed, og endnu før den var begyndt at gjøre aabning i taget, var den færdig til at modtage udyret.

Snart styrtede leoparden ned i rummet; men i samme øieblik styrtede koen mod den og trykkede den med sine horn voldsomt mod væggen. Og nu begyndte der en blodig kamp.

En fattig indiff arbejder havde ligget og sovet i en krog af fjøset. Ved larmen blev han pludselig vækket af sin søvn, og da han saa sig saa nær den farlige tvekamp, styrtede han ud af døren, lukkede denne efter sig og løb hen for at vække smeden. Denne tog en fakkell i den ene haand og i den anden en pistol; han eiede ikke andet vaaben.

Fra fjøset høstes koens brøl og leopardens stønnen og den dumpe lyd af kampen derinde. Smeden var ikke jæger, og vidste ikke rigtig,

hvad han skulde gjøre. Han gif først rundt fjøset og kigede ind gennem hver sprække for om muligt at se, hvad der foregik derinde.

Man hørte ikke længere noget til leoparden, men koen var tydeligvis greben af det voldsomste raseri. Hurtig slængede den gang paa gang med sine horn en tung masse i veiret for derpaa at spidde den mod gulvet eller væggen. Forgjæves søgte leoparden at snige sig væk og finde en udgang; snart blev den atter grebet af de frygtelige horn. Den tapre lille ko havde allerede gjort den halvdød.

Smeden, som forstod stillingen, aabnede tilslut døren og affyrede sin pistol mod rovdyret, men traf sig derpaa hurtig tilbage, da koen syntes ogsaa at ville angribe ham; den var bleven saa rasende, at det faldt vanskeligt at berolige den igjen.

Men leoparden havde maattet bøde med livet for sin jagtlyst.

Skulte dyr.

1. Hun har en hjær ven i byen. (2 pattedyr.)
2. Han kan intet bestille, fordi han er syg. (1 pattedyr. 1 fugl.)
3. Han svingede sig paa ét ben rundt gulvet. (2 pattedyr.)
4. Som du raaber i stoven, faar du svar. (3 pattedyr.)
5. Vi begriber ikke, hvorledes det gif til. (2 fugle.)
6. Han stod ude og fløvede ved (1 pattedyr.)
7. Han træffede rug den hele dag. (1 fugl.)
8. Manden seiler over fjorden i storm. (1 fugl. 1 fisk. 1 krybdyr.)

J. T.

Gaade.

Hek gr bak
Hek gr am bak